

5. Rengör fästena. Använd en stålborste. Använd en spärrnyckel.

Ja.

Då tog jag en flicka där som vifta med armarna.

Hon hade inget på underkroppen.

Två uniformskläder, poliser och flera servikläder försöker lugna skolkamraterna och få fram upplysningar om andra.

Det första hon sa till mig, det var ju detta, att jag är så glad att se dig. Jag trodde aldrig att jag skulle få se dig mer.

Från polisens sida så vill ju vi ingenting hellre än att det här ska lösa sig, men vi kanske måste ta till oss att det kanske aldrig blir så.

Nu så görs en uppdatering av polisdatalagen som gör det möjligt för polisen att göra så kallade familjesökningar utifrån ett DNA-spår som inte har någon exakt matchning i registret.

Man ska inte känna sig säker när man har gjort det sånt här prat. Man ska behöva gå och titta sig över axeln hela tiden.

Du lyssnar på P3-dokumentär om våldtäktsfallet i Bildal. Jag heter Martina Pjaroa.

Jag vet att jag slutade ganska tidigt och åkte ner den vägen jag kör hem. När jag kom på vägen ner i backen så ligger det ett hus som man såg inte den här cykelbarnan som var innanför.

Läraressistenten Annika har slutat jobbet för dagen och lämnar skolan vid halv tvåtiden i sin ljusa bil.

Hon ser personalparkeringen försvinna i backspegen när hon kör norrut genom samhället.

Här uppiifrån kommer den här cykelbarnan. Den går lite innan för nu kommer kanske att se det här.

På hennes högre sida, parallellt med bilvägen, slingrar sig cykelvägen innanför ett litet skogsparty.

Man såg inte in dit överhuvudtaget. Så här var träd och buska.

Bildal ligger mellan Kungsbacka och Göteborg, precis vid kusten. Det är populärt bland barnfamiljer.

De lugna cykelbanorna och gågatorna löper mellan villorna slummiga trädgårdar.

Annika har själv barn i skolåldern och bor i ett av radhusen.

Ett ganska lugnt och välmående övermedelklassen eller område i Göteborg eller Aschim.

Det är mycket radhus, mycket villor också. Det ligger i havet. Så det är en väldigt fint område.

Det är den 14 september 1995. Om några dagar ska Sverige rösta i EU-valet för första gången sen intredet.

Så överallt i Bildal hänger valafischar med bilder på politiker med breda slipsar.

Annika Sjörling sydras ärevägen som leder genom samhället. Ett lätt regn strilar ner genom tredens lyverk.

När jag kom där buskarna ta slut, det går en väg efter trottoar.

Då tog jag en flicka där som viftade med armarna. Hon hade inget på underkroppen.

Hon hade en tröja, en t-trö som dålig. Hon viftade med armarna.

Alla första tankar varade bara en sekund. Det knappt var att hon var glad först.

Jag skrattade och var ute i regnet och lekte.

Men så började hon tvika och titta efter en gång till.

Jag såg att hon ger ett och ville verkligen att nån stannade. Det var jättesvårt att stanna.

Jag pekade lite så, så körde jag ner. Det var en halvplats längre ner.

Ett stille eftermiddagslung ligger över det lilla samhället.

Men ner över håll och platsen, in till Bildalskyrka, står några personer och väntar på bussen.

De ser den halvnakna flickan komma springande.

Då stod det några människor där nere som hjälpte henne först, var en dag som var en jacka om henne.

Jackan färgas ryd av blod.

Annika har kommit i fatt och stannar bilen vid väggrinen.

Jag gick ur och sa att jag kör hem henne. Hon kom från skolan och så har jag lyft in henne i framsetet.

Hon såg att hon var blodlig på insidan i gården.

Flickan är åtta år gammal. Annika är inte henne själv som elev, men förstår att hon måste vara från skolan.

Eftersom många barn tar den vägen hem.

Hon sa till och med att hon hade blivit valtagen.

Hon hade spelat tusan för att hon inte skulle slå till den.

Flickan sitter i framsetet på Annikas bil och visar vägen hem till sitt hus.

Bilfärden tar bara några minuter.

Hennes mamma kom ut när jag stannade bilen.

Jag gick ur och sa till henne vad som hade hänt.

Hon sa själv att vad som har hänt.

Hon tog henne direkt och så gick jag in i huset och ringde till polisen.

Jag sitter inne på mitt tjänsterum här på polishuset i Göteborg och diskuterar en våldtäcksserie som har ägt rum uppe i Bergsjön.

Kriminalinspektören Karin Blegel jobbar på polisens spaningsrådel.

Hon får ofta ta sig an en våldtäktsfall.

När jag sitter där i den diskussionen med honom så kommer min dåvarande gruppchef in till mig och berättar att det har skett en våldtäkt i bildar på en liten flicka.

Och frågar om jag kan ta med annan ärende.

Polisen Karin Blegel avslutar hastigt mötet med Liv Geve Persson och hoppar in i sin tjänsterbil.

Tankarna far genom huvudet när hon kör sydor ut mot Bildal.

Jag blev alldeles kallsvettig för redan i början på sommaren hade vi haft ytterligare två våldtäkter på två flickor som var lika gamla som den här flickan i Bildal.

Och de här våldtäkterna skedde i princip med en månaders mellanrum så jag trodde ju att nu har det hänt igen.

Så det blev nästan som ett slag i magen att nu har vi en tredje våldtäkt med samma gärningsman.

Det var det jag hade för mig när vi åkte dit ner.

Vid de tidigare fallen som skett under sommaren 1995 så har två flickor, vi två olika tillfällen, lurat sin i bilar och våltagits.

Karin har jobbat intensivt med de här fallen.

Och vi tänkte ju direkt att ha det ett samband är det samma gärningsman. Så det hade jag ju med mig i huvudet när jag satte mig i bilen och åkte själv ner till Bildal och hem till familjen där.

Det är två mil från polishuset i centrala Göteborg till villan i Bildal där flickan bor.

Karin kör upp på uppfarten bredvid Annikas parkerade bil och går in i huset.

Hon låg i sin mammas knä i hallen direkt när jag kom in och då ser jag och förstår hur pass skadad hon var även fysiskt.

Den bilden hade vi inte förstått här inne. Normalt när man blir våltagen så blir man ju mest psykisk skadad.

Vi tänkte att hon var på det tryggaste ställe hon kunde vara, alltså hemma hos sin mamma. När jag kom in där så förstod jag ju att det var även väldigt svåra fysiska skador. Varför vi valde liksom att åka i min bil direkt upp till Östra sjukhuset. Mamman lyfter upp flickan från hallgolvet och bär in henne i Karins bil och lägger henne i baksetet. Lärarassistenten Annika väntar kvar vid huset till snåra av Karins kollegor anländer. Så kommer polisen. De kom ju snabbt. Polisen har ingen aning om vad de ska leta efter, men de börjar med att åka till platsen. Jag fick åka med dem tillbaka för att visa var det var. För jag förstod var och varifrån hon hade kommit. Annika visar vad hon såg den åttaåriga flickan komma springande från skogstungen som delar cykelbanan och bilvägen. De boende i Bildal kallade för vitsypstalen. Vi körde en bit in på cykelbanan och en bit upp. Jag fick inte gå i bilen. De ville inte att vi skulle gå ut för att vänta på hundfararna. Polisen spärrar av platsen. Det var hundpolishundare som var utskickade, det var spanare som var utskickade. En massa underformerade personer rörde sig runt i området men de visste inte vad de skulle leta efter. Det var viktigt för oss att få ut ett signalement så snart som möjlighet på gärningsmannen. När Karin kör ut på motorvägen mot Östra sjukhuset så ligger flickan i baksetet i sin mammas kne. Jag ställde så mycket frågor. Jag kunde till henne för att jag skulle få en bild av vad som hade hänt. För att jag skulle kunna lämna det vidare till den personalen som arbetade ute i området. Det var den typen av frågor som jag ställde till henne. Det var hon del, hon kunde berätta för mig då på vägen upp på ökusset. Karin skickar ut informationen till sina kollegor som finns på plats vid cykelvägen och i området kring Bildal. Flickan berättade för Karin att mannen som överfölj henne var smal och hade ljusbrunt hår, en brun jakka och att han var i 30-årshåldern. Hon berättade att hon kom cyklandes ner för backen på väg hem från skolan och blev avryckt i princip av sin väg. Det finns cykel precis när backen tar slut och uppdragen är ett skogspartid i skogen. Han har slagit henne ganska kraftfullt innan det och sedan våldt för sig på henne i skogen. Personal från nästa sjukhuset står redo när Karin svänger in vid akutmottagningen. Hon följer med in på avdelningen och stannar med mamman medan lekare undersöker flickan. Ja, vi var ju där uppe jag och hennes mamma en godstund och det var ju sent på kvällen där när jag lämnade där och åkte hem. Väldigt berörd. Flickan blir inlagd på barnavdelningen och opereras. Vi jobbar ju på ganska frenetiskt. Det var ju ett stort stort pådrag. När det är barn som råkar ut på det här sättet så blir ju alla väldigt berörda av det. Dagen efter våldtäkten är det lilla samhället Bildal utanför Göteborg fullt av poliser och evangelister åker ut för att rapportera om överfallet från SVT Västnytt. Flickan vodas nu på sjukhus och på skolan sätter rektorn omedelbart i gång på handlingsprogram för kriskituationer. Två uniformskläder på poliser och flera civilkläder försöker lugna skogtaemraterna och få fram

upplysningar om annan.

Operation dörrknackning inleddes omedelbart och i dag polisen bland annat undersök vilka kända män med likartat brottsligt förflutet som kan finnas i Göteborgs området.

Två liknande fall har tidigare i sommar inträffat Göteborg i Kortedala och i Biskopsgården.

Poliser knackar dörr, cyker av området, letar bevisning och efterlyser vittnen.

Kriminalinspektör Karin Blegel berättar.

Vi var en ganska liten grupp som jobbade tillsammans med de här grova våldsbrotten men när det blir sådana här stora ärenden då går vi allihopa ihop och jobbar tillsammans med dem.

Då har man en utsättning på morgonen där man får sina arbetsuppgifter tilldelat sig. Man åker ut och hör folk.

Man bearbetar spanningstips som kommer in. Man gör avstämningar tillsammans med sin chef och så vidare och betar av det systematiskt.

Vi pratade mycket med folk som var boende i området, givetvis om det fanns folk som hade sett det var hur många som ringde in.

Allting tar väl tid att beta av.

En bit upp från cykelbanan in i skogsområdet hittar polisens flickans rosa lilla cykelslängd.

Gällmän ligger en bit bort från cykeln.

Flickan har fått så mycket våld mot huvudet att gällmän spruckit och fallit av utan att hakremmen knäppts upp.

Det var sådant väldigt kraftigt över våld på ett sånt litet barn.

Väldigt mycket onödigt våld.

När det är barninvolverats berörde han alltid, men det kunde ha gått riktigt illa.

Det verkar inte finnas så många likhyter mellan bilddalsfallet och de tidigare våldtäkterna som skett under sommaren 1995 i Göteborg på två små flickor.

De tidigare våldtäkterna var det en man som lockade till sig flickorna.

Det skiljade sig helt och hållet ifrån den här brutala överfallsvåldtäkten.

De flickorna blev ju mer psykiskadade än fysiskadade.

Men som sagt, det var i princip en månad mellan de här olika tillfällarna.

När vi fick in bilddal efter det här så tänkte man, oj, ska det fortsätta på det här sättet?

Ytterligare en bit in i skogspartiet hittar polisen flickans kläder som gärningsmannens slitet av henne.

Ett par jeans ligger ut och invända, ett par trosor, en rygsäck och en skjorta ligger slängt i greset.

Knapparna i skjortarna slitet sav och ligger utspridda på marken.

På tröjan som flickan hade på sig när Annika hjälpte henne hem finns gärningsmannens DNA.

Kriminalteknikerna var ju inte riktigt så många på den tiden som det var idag och även laboratoriet hade ju inte heller de möjligheterna.

I mitten av 90-talet har man varken börjat registrera dömda gärningsmanns DNA.

Eller personer som är skärligen misstänkta i något DNA-utredningsregister än.

Så det finns inga DNA-profiler som spåret från flickans tröja kan matchas mot.

Man säkrade ju så mycket spår man bara kunde. Man skickade in det som man kunde men sen separerat man ju även spår.

Utvecklingen går snabbt framåt på området och polisen försöker ligga steget före.

Så jag vet att det var många som tänkte framåt och som pratade på det sättet att du ska se att utvecklingen kommer gå framåt så att vi sparar det här ifall det kommer nya metoder lite längre

fram.

Oroon börjar sprida sig i Bildal och kring Göteborg. En våldtäktsmann går lys och poliserna får spår att gå på.

Aftonbladet skriver om överfallet.

Flickan lyckades ta sig ut på vägen och stoppa en bilist. Hon vårdas på sjukhus för skullskador och skador i underlivet.

Polisens sökande igår var utan framgång.

Lärarassistenten Annika som hjälpt Flickan hem märker att både hon själv och samhället påverkas av händelsen och att stämningen blir annorlunda.

Den var ju nedtryckt naturligtvis i området och mycket mer övervakande. Våra barn fick inte cykla själv till olika aktiviteter utan vi körde dem mycket mer och det var nog många som gjorde det.

Man såg sam.

När Flickan kommer hem från sjukhuset efter några dagar så åker hon tillsammans med polisen Karin Blegel och sina föräldrar till brottsplatsen.

Där hon får visa även ute på platsen vad som har hänt och så vidare. Hon var fantastiskt duktig under hela tiden, det är helt otroligt.

Hon visar direkt var det hade skett vilken väg de hade gått upp i skogen och var det hände där. Hon berättade vad han hade gjort och så vidare och det är helt otroligt duktig.

Dagarna, veckorna och månaderna passerar. Ett halvår efter överfallet skriver föräldrarna en efterlysning på flygblad som de delar ut till 5000 hushåll i Sydra Göteborg.

De går också ut med efterlysningen i tidningarna med signalement på mannen och en uppmaning om att tipsa polisen.

Vi vädjar om hjälp att finna denna våldtäktsman då vår familj inte vill att några andra små flickor och deras familjer ska drabbas av en sån här fruktansvärd händelse.

Vi är övertygade om att du som anar eller vet något om denna brutala barnvåldtäkt finns någonstans.

Vi vädjar och ber att just du ska ha mod att höra av dig och lämna dina uppgifter till polisen i Göteborg.

Föräldrarna medverkar också i TV3s program efterlysd som programleds av Hase Aro. Flickans namn byts ut mot ett påhittat.

Jag träffade Jessicas föräldrar i tisdags. De väljer nu att gå ut i TV för att berätta om upplevelsen.

Det är en väldigt fokartad upplevelse att se sitt barn så illa misshandlat och det som första hon sa till mig.

Det var ju detta att jag är så glad att se dig. Jag trodde aldrig jag skulle få se dig mer.

Det var ju det viktiga för mig hela tiden att tala om för det när jag är jätteglad att se dig. Allt annat det grejar vi.

Den första reaktionen är ju en elska, en hatiskhet att en segert barn kan bli behandlat och skadat medvetet på sånt här sätt.

När ett år har passerat utan att när en gärningsmann har gripits så går föräldrarna ut med en belyning på 50 000 kronor för värdefulla tips som leder till att mannen hittas.

Annika får många frågor från oroliga bilddalspor.

Det pratades ju naturligtvis och att jag hade plockat upp en sån jobb på skolan. Det är klart att man pratade. Det blir ju att jag berättar också.

Men föräldrarna Svedjan, de utlovade pengarna, polisens intensiva spaningsarbete, leder ingenstans

och sakta återgår bilddal till det vanliga.

Och så växte ju barnen med så att man släpper efter ett tag.

Att de får ta sig själva.

Utsikterna för att kunna hitta en gärningsmann ser mörkare ut ju längre tiden går. Polisen Karin Blegel igen.

Och jag vet att jag sa det även till hennes mamma att från polisens sida så vill ju vi ingenting hellre än att det här ska lösa sig.

Men vi kanske måste ta till oss att det kanske aldrig blir så.

Gärningsmannen kan vara dörd. Han kan ha flyttat utomlands.

Vad som helst var att det var en engångsföreteelse, även om jag inte riktigt trodde på det, eftersom det var ett sånt grovt brott.

Men jag vet att hennes mamma sa nej det finns inte, utan det var att det skulle bli en uppklaning för henne.

Kriminalinspektör Karin Blegel och hennes kollegor undersöker alla tänkbara spår.

Och det finns till sist inget mer att gå på. Hoppet om att spåra, våldtäktsmannen, dalar.

Men trots det så kan polisen inte släppa bilddalsfallet.

Just att det är ett barn som blir utsatt för den här grova våldet har gjort att det här har blivit ett unikt fall i Göteborg.

Och har legat med hela tiden med att det här är någonting som vi verkligen, verkligen vill klara upp. Och det har ju bearbetats i omgångar genom åren där man har försökt och verkligen titta och vända på allting.

Har vi gjort allting? Är det någonting mer vi kan göra?

Fallet kallar aldrig polishuset.

Över 20 år senare så tar Göteborgs polisen ett omtag med den olysta våldtäkten för att prioritera upp ärendet och tillföra fler resurser.

Ja, man visste ju, i och med att det är många kollegor under årens lopp som har jobbat med ärendet så visste man ju att det var en åtta år i flicka som överföls på väg hem från skolan.

Och att det var en våldtäkt. Men att man trots så många försöker jobba med det, inte hade hittat någon gärningsmann.

De startar en kallafallgrupp som ska jobba med grova brott som inte uppklarats.

Kirsten Raming Bernadson blir ansvarighandläggare.

Nu är ju inte det ett normal fall som man tar med i kallafall, för det är ju en mod.

Men i och med att det var så många, det är liksom väldigt många berörda och kände för det här ärendet. Det rörde en åtta år i flicka.

Och då bestämde vi att det är ärendet ska vi jobba med.

När Kirsten tar över fallet så går hon och hennes chef på Kallafallgruppen.

Anders Eriksson är genom utredningen från 90-talet.

Allt det vi vet om händelseförloppet är ju det offret har berättat.

Det finns ju inga vittnen som har gjort några iakttagelser kring tiden eller platsen för brottet.

20 år efter våldtäkten ser området kring brottsplatsen lite annorlunda ut.

Men cykelbanan och skogspartiet är kvar.

Det är ju en ganska smalast falterad cykelväg och här där vi går nu är det ju nedförslut.

Det är ganska lugnligt, det insyns skyddat, men i stort sett är det ju som det var då.

Och här framme vid Lutsholpen är vi framme.

Det är här som offret blev stoppat och indraget i skogen.

Hon blev i indragen i skogen med cykeln.

Hon cyklar ju och enligt vad hon berättar så tog vi för övan med sig både henne och cykeln och bara in i skogen.

Och cykeln anträffas ju en bit upp i skogen här.

Det som var polisens huvudspår 1995 är fortfarande den viktigaste pusselbiten.

Det var ju tjänsten länge att det fanns ju det en avspår i ärendet som kom från för övan.

Det var vi ju övertygade om och det var ju sperma fleckar på offretströja.

Med tanke på att det var så så fanns det ju ingen utrymme för att det egentligen var någon annan än för övan som hade avsatt det här spår.

Sen våldtäkten 1995 så har DNA-tekniken utvecklats successivt.

Det blev möjligt att spara spår i ett spårregister och att DNA-topsa misstänkta personer och jämföra det med spår från brottsplatser.

Att Karin Blegel och hennes kollegor sparat flickans tröja med sperma fleckarna på från 90-talet kommer nu till stor användning.

Vi undersöker DNA och vad är DNA då?

Det är en molekyl i levande celler som innehåller receptet för hur cellerna och organismen ska se ut.

Kristina Vidén arbetar som forensiker på Polisens nationella forensiska centrum NFC i Linköping.

Här på NFC då är det här det vi gör. Vi tar fram en forensisk DNA-profil som är olika siffror i världen som är unika för det här spåret eller för de här personerna och så kan vi jämföra dem emellan.

När även lagstiftningen förändras får Polisen helt nya möjligheter att jobba med DNA-spår och kunna knyta gärningsmän till brott.

Polisen får topsa personer som är skärlig och misstänkta för brott med fängelse i straffskalan och då får vi också registrera den DNA-profilen i våra register.

För att komma vidare i utredningen så gör Kallafallgruppen en lista på personer som ska topsas för att kunna jämföra med det sparade DNA-spåret på flickans tröja.

De utgår från Bildal och området runt omkring och kollar upp vilka personer som kan ha befunnit sig i området i september 1995.

Utifrån folkbokföring och bostadsort, vad man har varit skriven sen tidigare, folk som på ett eller annan sätt förekommer för sexualbrott.

Då är det hela registret av alltifrån du har varit dömd till att det har befunnits tips på personer som har bott i det här närområdet.

Listan med namn på män som passar in i beskrivningen blir lång. 350 personer ska topsas. Det är ett detektivarbete att spåra personerna på listan.

Då ringer man upp personen och förklarar vad det handlar om. Vi jobbar med ett gammalt ärende som hände 1995.

Det var något år i flicka som hade blivit överfallen på väg hem från skolan.

De majoriteten har gjort något. Det är självklart att jag har lämnat DNA-prov.

En del blir väldigt upprörda över att de kände sig misstänkta. Så skulle jag aldrig kunna göra.

Jag kan förstå det. Men vi gör ett utredningsarbete där vi kontaktar. Du är en av mer än 200 som vi kontaktar. Då var det lite lättare för dem att ta det.

Topsningslistan krimper utan att någon gärningsmann hittas. Och sanden i timmglasat håller på att rinna ut.

Om fyra år i mars 2020 blir brottet preskiberat. Det betyder att gärningsmannen inte kan straffas för

våldtäkten.

Med anledning av att saker och ting tar lång tid eller kan ta lång tid så finns det ingen anledning och annat än att prioritera upp det så högt det bara går.

Kirsten och Anders fortsätter att lita upp männen på topsningslistan och kalla in dem till polishuset i Göteborg.

Det är ett systematiskt arbete men som inte lider någonstans. Ingen av männen är den skyldige. Men DNA är ett område där utvecklingen går snabbt framåt och det öppnas fler möjligheter för vad man kan använda det till.

I DNA gömmer sig nämligen ens genetiska information som kan avslöja hur en person ser ut.

Kirsten Ramming Bernadson berättar.

Ja, vi skickar ju hans DNA till ett företag i USA och vi får tillbaka en fantombild.

Företaget USA tar fram en bild av personen baserad på DNA som Kirsten skickat in.

Bilden föreställer en blond man med blågryn och ögon och ljus hy i 25-årsåldern.

Polisens teori är att gärningsmannen var lite äldre och hade lite brunare hår.

Vi beställer då att vi vill ha en bild där han är mer mörkare hår.

Den här är ljusblond utifrån vad flickan har berättat så säger hon ju brunt hår.

Den kan ju vara mörkblond, det kan ju uppfattas som brunt.

Och sen vill vi ha en bild när han, den här personen är 35 år.

Och en bild när han är, som vi i räkna skulle vara idag 60 år.

Om vi i räkna på mest trolig ålder på gärningsmannen.

Kirsten tittar på de nya bilderna som föreställer gärningsmannen.

Den ena visar hur han troligen såg ut när han begick våldtäkten som 35-åring.

Där håret är något mörkare och ansiktsdragen mer markerade.

På den andra bilden är han i 60-årsåldern.

Håret är gråsprängd och tunnare och ansiktet har fårats.

Det här är fortfarande en ovanlig metod i Sverige.

Men i USA används fantombilder framtagna utifrån DNA-flytigt

för att efterlysa gärningsmän genom att gå ut med bilderna till allmänheten.

Så skulle vi ju publicera de här bilderna för att få in tips på personer som liknar den här personen.

Polisen brukar inte jobba med den här metoden.

Så de har ingen aning hur välbilderna faktiskt stämmer överens med hur gärningsmannen ser ut.

Är det så tillförlitligt att det verkligen stämmer?

Men eftersom preskriptionstiden närmar sig så är alternativen få.

Polisens media center förbereder ett pressmeddelande som ska gå ut tillsammans med bilderna.

Så då får vi ju de här bilderna.

Men de här bilderna hinner vi ju aldrig publicera.

När det är drygt ett år kvar till preskriptionstiden går ut

så är det tänkt att fantombilderna ska publiceras.

Det kommer en förändring i polisdatalagen som öppnar helt nya möjligheter.

PF4 Göteborg rapporterar.

Nu så görs en uppdatering av polisdatalagen som gör det möjligt för polisen

och göra så kallade familjesökningar utifrån ett DNA-spår som inte har någon exakt matchning i registret.

Den speciella sökningen som alltså inte varit tillåten för den nu och fortfarande är förbjuden i flera

länder

kan leda till träffar på eventuella syskon, föräldrar eller barn som varit misstänkta för brott och därför finns det registret.

Hitta polisen dem så är de nära att hitta den som lämnat spåret.

För Kallafallgruppen är en öppning i bilddalsfallet

men man måste jobba snabbt.

Vi hade ju ut med tid, det var ju brott om.

Anders Eriksson som leder arbetet berättar.

Det andra var ju det faktum att vi hade ett DNA-spår som vi kände att säkra på och kom från förövaren.

Det är ett trubbigt verktyg, man ska inte förvänta sig för mycket.

Det finns bara 170 000 ungefär i DNA-registret

och vi är ganska många fler i Sverige.

Kirsten Raming Bernadson som är ansvarig utredare

vet att chansen att den nya familjesökningen ska funka är liten.

Vi hade väl inte så stora förhoppningar på familjesökan faktiskt men det var liksom en sak som vi kände.

Vi måste göra detta, vi har ingenting annat att göra.

Vi får försöka.

Kristina Vedén på nationellt forensiskt centrum

får uppdrag att genomföra den nya typen av sökningar på labbet i Linköping.

Man måste ha tur när man gör familjesökningar ett

och att det finns en släkting i registret

och sedan att man är tillräckligt lik med den släktingen som avsats spåret.

För om man är för olik så kommer inte vi att hitta den personen i alla fall.

Hon har haft tatkontakt med Göteborgs polisen under åren

som Topsningslistan betats av

och vet hur Angel Egnar har med att lysa bild alls fallet.

Så hon ringer till Kirsten Ramming Bernadson.

Jag hade kontakt med utredare i Göteborg

så jag visste att jag var på väg in

så jag bad henne göra en begäran i vårt system

så att det finns, jag måste ha en formell begäran från polisen

att de vill att jag gör det här.

Så snart det blir vardag igen efter jul och nyår

så skickar Kirsten in en begäran

om att NFC ska testa det DNA-spår

som sekrets från flickans tröja från 1995.

Så det gjorde de, så det låg att vänta på mig här

så jag och en kollega startade genast igång

men det här är ändå.

Kristina och hennes kollega importerar alla DNA-profiler

från personer som dömt för brott tidigare i Sverige

i ett dataprogram.

Och sen exporterar vi DNA-profilen från spåret.
Den tar reda på vad är sannolikheten för att spåret
är nära släkt med varje person
kontra att den är obeselektad med varje person
och så får man ett slags statistiskt värde för det.
Analysen visar tydligt att det finns likheter mellan personer
som finns i brottsregistret och DNA-spåret från flickans tröja.
Sannolikheten är stor att gärningsmannen är nära släkt
med någon av dem.
Och för första gången sedan 1995
så har polisen nu ett spår att gå på.
Man kollar om någon av de här personerna
som är nästan träffar
har en lämplig släkting som kan stämma i ålder och kön och så.
Åklagare Thomas Alstrand sitter tillsammans med Kallafallgruppen
med en lista som NFC skickat
med namn på personer som har liknande DNA som gärningsmannen.
De tittar på personen högst upp på listan.
Det är en kille i 30-årsåldern.
De kollar vilka nära släktingar kring honom
som det skulle kunna vara.
Vi kunde ju se på åldern att det är förmodligen en pappa
eller en väldigt mycket äldre storebror i så fall.
Det fanns ju andra kandidater också
som hade fäder eller bröder eller söner
som det då skulle kunna vara.
Vi gjorde en lista på tänkbara kandidater
och bestämde oss att de ska vi topsa utifrån samma
grundläggande lagregel som tidigare
att man ska kunna utesluta dem från utredningen.
Det första Kirsten Ramming Bernadson gör
är att kolla upp vem papparna är till killen i 30-årsåldern
som står högst upp på listan.
Det är en 58-årig man boende i Västsverige.
Och då får vi ju fram en passbild på den här mannen.
Hon jämför passfotot med fantombilden
som tagits fram av DNA.
Och så tycker jag att det är ju väldigt likt,
men det kan ju vara slumpen.
Mannen har flera barn.
Den äldsta sonen är han som finns med i brottsregistret
och de yngsta barnen går på förskola.
Han lever som ensamstående i ett litet samhälle
i Südvästra Sverige

och verkar inte ha någon koppling till verkan Bildal eller Offrett.

Och jag ringer upp honom.

Det är faktiskt på alla hjärtans dag.

Det är bra årig och säger förklara för honom

att vi håller på att utreda ett gammalt ärende

som jag sagt innan det här är en åttaårig flicka

som överföljs i Bildal på väg hem från skolan.

Kirsten är vid det här laget van vid att kontakta personer

som ska komma in för topsning för att kunna uteslutas

från utredningen.

Hon har gjort i minst 200 gånger innan

bara i Bildals fallet.

Men det var han inte intresserad av.

Då förklarar jag för honom då kommer åklagaren

för att besluta om att du ska lämna ett DNA-prov

och att målad polisbil

och nu får mer personal kan komma hem till dig.

Då får de väl göra det då, säger han.

Dagen efter åker några civilt klädda poliser

till mannenshus.

Och då är bilen borta.

Så då var han inte där.

Man knackar på fönster och dörrar men det är ju ingen som öppnar

och då lämnar man.

Kallar fallgruppen vill ge mannen över helgen på sig

att självmant kontakta polisen.

Helgen går.

Det blir måndag och det blir tisdag.

Mannen har nu fått fem dagar på sig

att höra av sig.

Hans telefon är avstängd

och abonnemanget har sagt så upp.

Då kommer civilpatrull dit igen

och man knackar både på fönster och dörrar

och ingen öppnar men bilen är i garaget

vid det här tillfället.

Hans beteende är mystiskt tycker åklagaren

Thomas Alstrand som nu anhåller mannen

i sin frånvaro.

Men polisen behöver fortfarande bevis

och inte minst DNA från mannen.

När han är misstänkt då har vi möjligheten

att göra en undersökning av hans hus

och det gör vi det.

Det kan ju vara att han är där innan han bara bestämmer sig för att inte öppna och då krossar de en ruta i dörren, öppnar, går in och söker genav huset när han är inte där.

Huset är tomt och spartanskt inrätt.

I kylskåpet finns nästan ingen mat inga färskvaror alls.

Och då tar de DNA från tandborste och sånt som finns där.

Men vi lättar ju också efter sånt som skulle kunna tida på att vår man är till exempel intresserad av den här händelsen.

Finns det en klipp här, ett init-klipp?

Finns det en dator med barnponeografiskt material?

Finns det liksom

allt möjligt sånt som vi lättar efter?

Det lämnas en lapp

på dörren att de har varit där och han ska höra av sig.

Och det gör han inte.

Polisen pratar med manns grannar, exambo och personalen på barnens förskolan.

Anders Ericsson, chef på Kallafall, samlar hela gruppen för att kunna jobba intensivare med att hitta mannen.

När man blir och anser så misstänkt i ett sånt här allvarligt brott får vi verktyg som vi inte haft innan.

Vi får möjlighet att hämta in telefonlister och andra uppgifter som gav i handen.

Nej, men telefonen var inte aktiv.

Vi börjar ju på allvar, kartlägga och förhöra personer i hans närhet.

Och vi fick reda på att han

plötsligt var det förefölj hade varit att hämta sina barn från skolan.

Vilket var väldigt, väldigt anmärkningsvärt, tyckte vi.

Och då blev vi väldigt intensivt.

Då började vi ju
förstå.
Mannens husvagn är också borta.
Så polisen misstänker
att han har dragit i väg med den.
Och då blir ju nästa fråga
vad han tagit i vägen.
Man börjar titta på campingplatser.
Vi kollar på färgetrafik
bro över fart.
Då kan man ju se om en bil
har passerat i alla fall.
Vi kollar med sjukhus
så han inte är på sjukhus.
Mitt underspanningsarbetet efter mannen
så kommer resultatet
från det första DNA-provet
som togs från tandborsten
och Örngottet
som hittades i mannen's hem
under husransaken.
Det blir en träff.
Men
det vet man ju inte säker för det kan ju vara någon annan person
som har befunnit sig i huset.
Så därför ville vi vara 100% säker på
att det är en rätt person vi har.
I sitt cykande så kontaktar polisen
en bekant till mannen.
En person där den misstänkte tidigare
och fråga om han har hört av
den personen som vi söker
och då säger han
jag vet vad han är, han var här.
Alltså dagen innan.
Nu får polisen en adress
där den misstänkta mannen ska befinna sig.
Då blir det mer operativ insats
med
ytrepolispersonal
och helikopter.
En kyl i morgon i februari
ger en vispatrull till ett hus i Halland.
På gårdsplanens domannens hus, vagn och bil.

Då
grips ju han
sen på förmiddagen
i en villa
hemma hos en bekant.
Framför utredande i polishuset i Göteborg
sitter nu en gråhåring man.
En ålderad version av fantombilderna
utifrån mannen, Stena.
Ja, faktiskt
äckligt, kan man säga.
Åklagare Thomas Alstrand
är nyd med att han beslutade
att fantombilderna från denat skulle tas fram
även om de aldrig han användas.
Det är klart att den man som vi såg
var ju en man i 60-årsåldern.
Var en järningsmann
var ju en man i
30-årsåldern, 35-årsåldern
och vi såg ju
att livet har farit fram
med den här mannen ganska hårt.
Så att vi hittade några bilder
från mitten på 90-talet.
Man står och grillar
och han sitter med i en kompisar.
Då ser man ju en person
som är mycket mer likt i en avprofilen
än den person som
jag sen hade framför mig i rättssalen.
För då är det en böjd,
fårad, grå eller vittårig man.
Det är den som är på bilden i
en brunårig, glad typ.
Men trots att DNA-bevisningen
pekar mot att det är mannen
så nekar han till att han ska ha
något med våldtäkten att göra.
Han är oskyldig, säger han.
Mannen blir förhörd sex gånger
medan han hålls hektad
och han håller fast vid samma historia
vid alla tillfällen.

Han förnekar brott.
Han har inte gjort detta.
Han säger att han kan ha
en minnesförlust
för att han har trillat ner
från en hög ställning
2010 och slagit i huvudet
och fått en järnblödning
vilket gör att han kan ha svårigheter
med minnet, säger han.
Nu tror inte jag på det.
Han har sparat sina läkarfornaler
från det här händelsen
och de finns
i utredningen.
De hittas vid den här husundersökningen
och han har inte slagit i något huvud.
Det var bara ett påvitt från hans sida
förmodligen för att slippa,
konfrontera
med det här påståendet
att han har begått gärningen.
Mannen blir topsadd
för att NFC ska kunna vara helt säkra
på att det DNA
som sparats i spårregistret
och det från den misstänkta mannen
är samma.
Men poliserna är ingen tid att förlora.
Om ett år blir brottet preskiberat
så om de har häckt ett fel mann
om den verkliga gärningsmannen
fortfarande finns någonstans
på frifod
så måste de få reda på det snabbt.
Så därför kör de själva
i en tjänstebil
de 27 milan från Göteborg
till Linköping
med det nytagna DNA-provet
liggandes på passagerarsetet
för att kunna vara
på nationellt forensiskt centrum
när de öppnar klockan 8 på morgonen.

Normalt sett så skickar vi in
den här topsen
som man har tatt i munnjeperna
och tatt saliv
så lägger man saliven
på den här en speciell yta
och så skickas det in till NSE
och så kör de det här provet
och då får vi ut besked
men nu, i och med att han var i gripen
och vi ville veta 100 %
säkert det var han
så körde vi upp det här
och vi fick svar dagen efter.
Karin Blegel som var den första polisen
som träffade flickan efter våldtäkten
har just kommit till jobbet.
Ja, vi sitter ju på ett morgonmöte
och chefen för utredningssektionen
kommer in och bara nästan skriker till mig
det blev en träff
och vi går ner tillsammans
och vi går ner till sammanhanget
och vi går ner till sammanhanget
och vi går ner tillsammans till Kallafallgruppen
där våra chefer också kommer
och alla är ju precis lika glada
där nere kramas och bara
ja, fantastiskt.
Kirsten har under hela sin tid
haft kontakt med kvinnan
som idag är 32 år
och som blev utsatt för våldtäkten
som åttaåring.
Hon ringer till henne
och berättar om resultatet
från den slutgiltiga DNA-analysen.
Då ringer jag henne på eftermiddagen
och säger, det är han
och hon
får rysningar liksom
av det.
Det är ju väldigt skönt
att man kan ringa och berätta

att han är ju inte dömd i det läget
men det är ju verkligen starka bevis
i och med att vi har DNA
och i och med att det anträffas
dels på flickans t-shirt
och det finns även
från läkaundersökning
i hennes underliv.
Det kan man liksom
inte prata sig bort ifrån
så det är ju väldigt starka bevis.
Men åklagare Tomas Alstrand
vill ha fler bevis på att det är han
innan han väcker åtal.
Vi letade och vi letade.
Vi letade, först letade vi ju liksom
i utredningen.
Fanns det någon iakttagelse
som skulle kunna vara han?
Fanns det någon anteckning mot bilnumret
som skulle kunna stämma
med en bil som man hade?
Och vi hittade väldigt, väldigt lite
kan jag säga.
Det finns en iakttagelse av en person
och det skulle kunna vara den här mannen
men det säger inte mer.
Flickan beskrev en brun jakka
och det finns ett gammalt foto
med den här mannen från 90-talet
där han bär en brun jakka.
Men alltså det är ju oerhört möd och samt
att ta reda på vad någon gjorde
en brun jakka.
Samtidigt försöker Tomas Alstrand
förstå vem mannen är.
Normalt så tänker man ju att det här är
en person som har den här lägningsen
och som gör den här och då gör
de det flera gånger eller försöker
på något sätt rationaliseras.
Det är en person som har den här lägningsen
och som gör den här och då gör de det
flera gånger eller

försöker göra sitt beteende.
I och med att han väljer att det inte
pratar om det så kan man ju heller
inte förstå honom.
Varför och vad han tänkte
och vad det stundernas inljus
gick han och spanade i flera dagar
eller vad hade han tänkt
skulle hända egentligen.
Tyckte han att han gjorde en bra sak
tyckte han att han gjorde en dålig sak
skämde han eller
blev han rädd eller blev han rädd
för sitt eget beteende
Allt detta skulle man ju gärna
ville att veta eftersom det är intressant
med hur människor reagerar
på konstiga beteenden
men det får man ju inte veta
och på det sättet är det en gåta.
Trots att inga ytterligare bevis
hittas och att mannen är en gåta
så talar DNA-bevisningen
sitt tydliga språk.
Fullträff det är alltså
det handlar om
15 kriterier som ska stämma
plus ett förkör ändå
och det betyder att den statistiska
sannolikheten för att en annan man
ska ha samma DNA-profil
det är 1 på 10 uppe till 15
vilket betyder att det är
ett större antal människor
än som någonsin har funnits i världen
från det det börjar
fram till nu
och som kommer att finnas i världen
fram till förutsökbar
fram till kan vi säga
så det är alltså en väldigt väldigt
försumpbar möjlighet.
Vi börjar i Göteborg
där en 58-årig man

har sitt nekande i dag
häktades misstänkt för en våldtäkt
på en åtta år i Flicka
våldtäkten ska ha begåtts för 24 år sedan
och brottet skulle preskriberas nästa år.
Det var alltså 1995
som den åttaåriga Flicka blev överfallen
när hon cykade hem från skolan
och blev indoragande i ett skogsparty
misshandlade våldtagen.
Han kände att han hade en
liten följlning i sina DNA-register.
Åklagare Tomas Alstrand kontaktar kvinnan
och frågar om hon kan känna jämnmannen.
Kan du säga att det inte är det
men det skulle kunna vara honom
och hon känner sig trygg i det.
Vi gräver fram
hur hon mådde.
Vi förhör hennes omgivning.
I maj 2018 inleds rättegången
i Göteborgs tingsrätt mot mannen.
Då får hon berätta
sina minnen av detta.
Vi har åbretopat hennes mamma
för att belysa
hur Flickan mådde och mamman har det
känslomässigt
förhör
för tingsrätten där.
Hela rättegången hålls bakom
stängda dörrar, så media och allmänheten
får inte närvara.
Kirsten Ramming Bernadson från
Kallafallgruppen som ansvarat
för utredningen sitter med i rättssalen.
Den är ju väldigt stark
på ett sätt i och med att målsägaren
väljer att vara med på rättegången
och se gärningsmannen.
Men jag tror att
det var nog väldigt bra för målsägaren
att vara med för hennes fortsatta
återhämtning

och bearbeta det som har hänt.
Sen kan man ju själv förstå
att en sån sak som har blivit drabbad av
det med en.
Allt pekar mot att mannen kommer att bli dömd.
Det som är juridiskt lite svårt
är ju snarare att fråga vilket straffan ska ha.
Då finns det här en lagregel som säger det
att om det har förflutit orat lång tid
från gärningstillfället till dumstillfället
så kan man
skalldomstolen skriva ner straffet.
Vilket ju för mig är
otroligt märkligt
och provocerande.
Inte minst
om man försöker
ha något brottsoffeperspektiv
ska då
en förövare som medvetet har hållit sig undan
i 24 år och där genom
förlängt kan man på goda grunder påstå
offretslidande
ska samhället då
sända ut signalen
och ge
straffrabatt
det
bara fel.
Två veckor senare kommer tingsrättens dom
den 58-åriga mannen
som har gått mot sitt nekande till 6 års fängelse.
Han ska också betala 115 000 kronor
i skadestånd till offret.
Jag har två möjligheter då
det är nära är att jag kan
överklaga själv
om jag nämligen tycker att straffet är
aldrig för lågt eller om det är feldämnt.
Feldämnt var det ju inte.
Sen har vi den andra möjligheten
om det motparten överklagar.
Järningsmannan och hans advokat
som yrket på att mannen ska frikännas helt

överklagar inte den fallande domen
på 6 års fängelse.
Det gör inte heller Thomas Alstrand
men många frågor lämnas obesvarade.
Vi har ju ingen förklaring till varför det blev så här
eftersom mannen inte vill berätta
men vad vi vet är att han hade ingen kontakt
med den här flickan innan.
Han hade noll kunskap om henne
utan han hade förmodligen
gått i skogen
i den cykelväg
och spejat och spanat
och väntat in ett tillfälle
och så kommer hon glatt cyklande där
och då tar han tillfället till flykten.
Och
sen vet inte jag riktigt
varför det blir så här
och jag vet inte varför han inte dödar henne
han kanske trodde att han gjorde det
och jag vet inte varför han inte gör om det
han kanske tyckte det var så jobbigt
så han ville inte göra om det.
Det är ju ett mysterium alltihop.
Kirsten Ramming Bernadson
som jobbat med fallet de sista åren
i Vildals fallets uppkläring
kan ha stor betydelse
för andra kallafall.
Jag tycker att det är viktigt att visa
att även om det har gått 24 år
så kan vi hitta gärningsmannen
och vi har ju det här med DNA-teknik
det är ju det som hjälper oss
i kallafallärenden där vi kanske har
gamla ärenden där ligger med DNA
vi kanske kan få svar idag
på vem den här personen är
men det känns att det är väldigt viktigt
att det är som ett budskap
nej, man klarar att ha 25 år.
Det är ju det här en lös som man alltid
kommer med sig

[Transcript] P3 Dokumentär / Våldtäktsfallet i Bildal

Karin Blegel jobbar fortfarande som polis
som chef på polisens forensiska avdelning
Jag tror aldrig
att jag blir så glad
någon gång
för en upplärning som i detta fallet
och mycket är väl kanske just där
för att man inte trodde att det skulle bli
efter alla de här åren
så det var ju helt fantastiskt
och det är ju inte bara jag som känner sig
utan det är ju alla som har gjort det
och jag vet att jag ringde hem till min kollega
som jag jobbar och hon är pensionerad nu
och hon blir ju lika fantastiskt glad också förstås
för det är det
vi hade nog nästan lagt
åt den sidan så att säga
att det skulle få ligga olöst
Hon tycker att bilddalsfallets upplärning
skickar ut en viktig signal till samhället
Vi jobbar med den här typen av grovbrottslighet
hela tiden
även om det går så här lång tid så finns det
allt det med oss
man ska inte känna sig säker när man har gjort det
sånt här brott
man ska behöva gå och titta sig över axeln hela tiden
Du har lyssnat på P3-dokumentär
om våldtäktsfallet i Bildal
Programmet gjordes av mig
Martina Pjarró
Producent var Ida Lundqvist
Ljudtekniker var Henke Henriksson
Programmet gjordes under 2019
I våra sociala medier
hittar du mer material och kan diskutera programmet
Vi heter P3-dokumentär överallt
P3-dokumentär